

Essen, atmen, kreieren: Ilan Adar beschäftigt sich nicht mehr mit Kunden, er bevorzugt die Leinwand

ללאכול-לנשום-ליצור/timeout.co.il

Von Gal Freilich und Time Out Boutique

17 ביולי 2017

Kunst

Ilan Adar legte Kunst sein ganzes Leben lang als Beruf beiseite. Vor vier Jahren, im Alter von 44 Jahren, beschloss er, seinem Traum zu folgen, und heute fühlt er sich frei. Die Freiheit zu kreieren ist das Beste, was ihm passiert ist

Ilan Adar Foto: Alex Pergament

Marketing-Inhalte

Der Weg ins Atelier des figurativen Künstlers Ilan Adar wirkt wie eine Reise in eine andere Welt. Der Lärm der Autos in den Ohren und der Anblick der hohen Gebäude werden durch das Weiß des Kopfsteinpflasters und das Rauschen der Wellen in Old Jaffa ersetzt. Das Gebäude, in dem sich das Studio befindet, befindet sich am Kedumim-Platz.

Ein kleines Schild weist an, hineinzugehen und weist die Besucher an, sich mit dem Korridor zu schlängeln und zwei lange Treppen hinunterzugehen. Im Inneren spielt Musik, Stücke unterschiedlicher Größe sind an den hohen Wänden eingebettet, offene Fenster präsentieren eine nie endende blaue Landschaft

Adar (48) sitzt vor einer großen Leinwand, sein Gesicht berührt sie fast. "Sie sind der Erste, der dieses Gemälde sieht", sagt er und beginnt über die neue Serie von Gemälden zu erklären, an denen er arbeitet. "Es wird sich mit meinem inneren Gefühl befassen, eine Arbeit, die eher auf Emotionen als auf einem Objekt basiert." Er gestikuliert mit dem Finger auf die blau gefärbte Figur auf der Leinwand – "Hier ist es ein Gefühl der Losgelöstheit. Die Bewegung des Windes, die Haare flattern, die Figur schließt die Augen, konzentriert sich, umarmt das Sauberste aus menschlichem Schmutz. Er umarmt dort ein Tier – eine Katze – etwas Reines von der Menschheit. Zu einem großen Teil ist meine "Leinwand meine Meditation, meine Fähigkeit, mich zu trennen und zu reinigen

הסטודיו של אילן אדר. צילום: רוני בן שמחון

אדר התחיל ליצור כשהיה ילד; הזיכרון הראשון שיש לו מציור הוא בגן הילדים. את התערוכה הראשונה שלו הציג כשהיה בן 14 בלבד, בעיר הולדתו נתיבות. "בגיל 14 ביקשתי מההורים שלי שישלחו אותי לפנימייה. בתי הספר בנתיבות היו דתיים והתחיל להפריע למורים שאני לא הייתי. לא הגעתי לתפילות, הייתי קושר חבל על היד כדי שיהיה לי סימן של הנחת תפילין, והייתי מספר להם שהתפללתי בבית. לא התאמתי לשם יותר. הגעתי לחוות הנוער הציוני בירושלים והתעסקתי שם באמנות. עודדו שם את האמנות שלי והתפרנסתי מציור פורטרטים במדרחוב בירושלים".

"האמנתי שאמשיך עם זה, אבל החיים לקחו אותי למקומות אחרים. אחרי הצבא החלטתי שאני צריך למצוא מקצוע שאוכל להתפרנס ממנו. לא באתי ממשפחה עשירה, וחששתי שאמנות תשאיר אותי באותו מעגל, אז הלכתי על אדריכלות ועיצוב פנים. עסקתי בזה המון שנים ותוך כדי המשכתי לצייר, עשיתי כמה תערוכות, אבל זה לא היה הדבר שאני 'עושה'".

הסטודיו של אילן אדר. צילום: רוני בן שמחון

לפני ארבע שנים אדר החליט שהספיק לו, ושהגיע הזמן שהתשוקה שלו לאמנות תקבל את מלוא תשומת הלב. "נפתח בי משהו שלא האמנתי שיכול להיות שם. החלום שלי התגשם, תמיד רציתי לעסוק באמנות. תמיד יצרתי, ואם יורידו את ציפויי הגבס בפרויקטים שעבדתי עליהם ימצאו המון יצירות שלי, תמיד היו קשקושים ביומן שלי ועל השרטוטים שלי, אבל עכשיו אני עובד מול קנבס, לבד, אני אדם חופשי. אין לי לקוח שאני אמור לספק לו תוצאה, אין קבלנים לחכות להם. אמנות היא החופש שלי".

אם היית מקבל תקציב בלתי נגמר וחופש ליצור פרויקט, מה היית עושה?

"הייתי מקים כפר לעודד ילדים יצירתיים. שילכו על החלום שלהם, למי שיש מתנה – שילך איתה עד הסוף. אני יודע כמה זה חשוב מתוך החוויה האישית שלי. אני שמתתי את זה בצד המון שנים כי פחדתי לא להתקיים מזה. זו לא הייתי טעות, אבל אני מניח שאם הייתה לי אמונה מספיק גדולה בעצמי, הייתי עוסק רק באמנות עוד מאז".

ומבחינת יצירה?

"יש לי הרבה רעיונות, בא לי לעשות משהו ענקי, שיעמוד כמו אי באמצע הים, מין פסל שיזוהה עם רצועת החוף שלנו. יש לי סקיצה של מבנה כזה, זה נראה כמו לווייתן ענקי, מבנה שיהיה מוזיאון שמגיעים אליו רק בסירה, שההתהלכות בסביבתו תראה כמו הליכה על המים".

היצירה Patience. צילום: Alex pergament

יצירה לשם יצירה

אדר לא יוצר בשביל הכרה. הוא לא יוצר וחושב על מוזיאונים או על מענקים מדיניים על מפעל חיים, הוא יוצר פשוט כדי ליצור. "אני לא תלוי במסד, לא רוצה לרצות אף אחד, אני יוצר בשבילי". הוא אמנם לא יוצר כדי לרצות אף אחד, אך זה לא מונע משמו להתגלגל בפיהם של אספנים וחובבי אמנות בארץ ובעולם ולהציג בגלריות בינלאומיות.

אתה מרגיש שהמצב הפוליטי בארץ משפיע על היצירה שלך?

"אני משתדל שלא, אבל זה משפיע. בתקופת צוק איתן למשל, זה לא יכול היה שלא להשפיע. יש לי יצירה שנקראת 'Doma', מלשון כיפת הברזל, ציירתי את כיפת הברזל שלי בדמות אישה. היא מנסה לברוח, כל פעם ששמעתי צבע אדום הכנסתי אותו לציור. אז כן, יש השפעות, אבל אני לא מתעסק בזה ביומיום ומעדיף למצוא את המקומות היפים בחיים וליצור מתוכם. פוליטיקה היא לא דבר יפה".

אז מה משמש השראה עבורך?

"כל דבר. לחשוב על הריאיון הזה יכול להוציא ממני יצירה. אור הוא השראה, להתעורר בבוקר, לרכוב על אופניים, להסתכל על צל של פחית זרוקה, חוויות, רגשות, אנשים. כל דבר שקורה בחיי הוא השראה, וכל עוד אני חי אני אמשך ליצור. זה משהו שאני נמשך אליו, זה רעב. אני חייב ליצור, בלי זה אני מושבת. זה כמו לאכול ולנשום בשבילי".